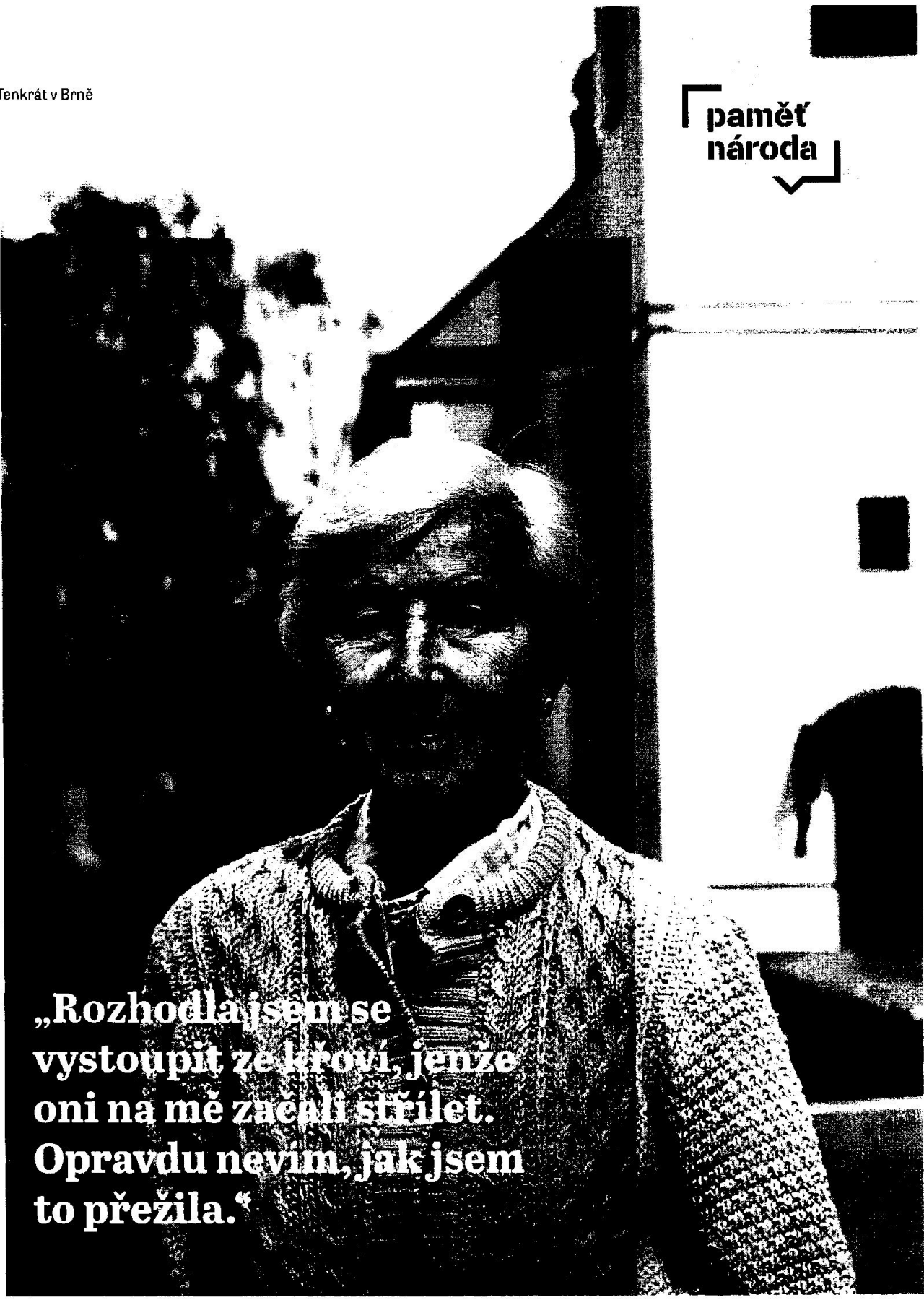

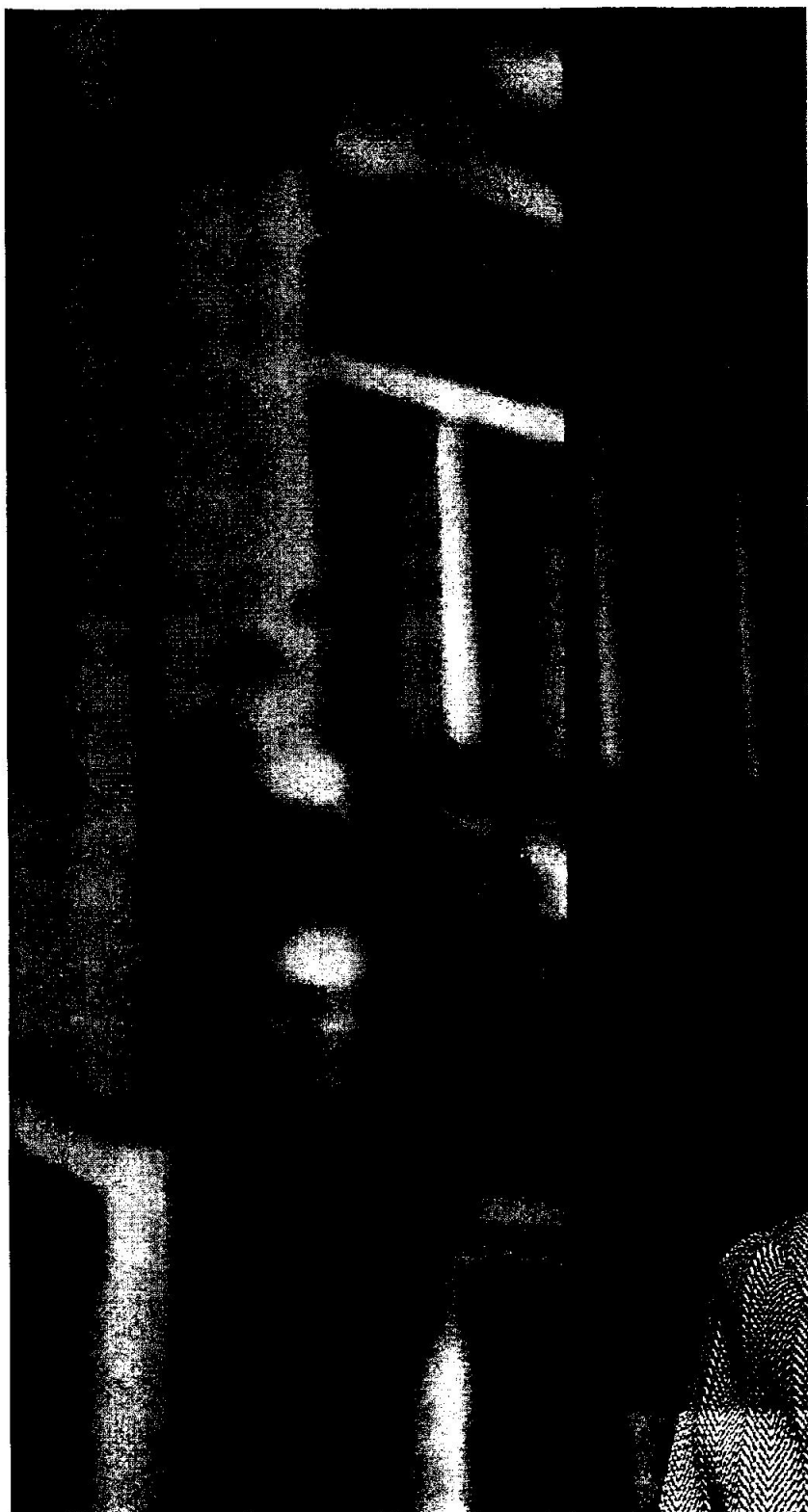

**„Rozhodla jsem se
vystoupit ze křová, jenže
oni na mě začali střílet.
Opravdu nevím, jak jsem
to přežila.“**

Vlasta Černá před kostelem v Horním Štěpánově, kde působil kněz F. M. Davídek, její učitel latiny. Vlasta Černá pomáhala knězi prchat před StB. V roce 1950 se pokusili o přechod hranic.

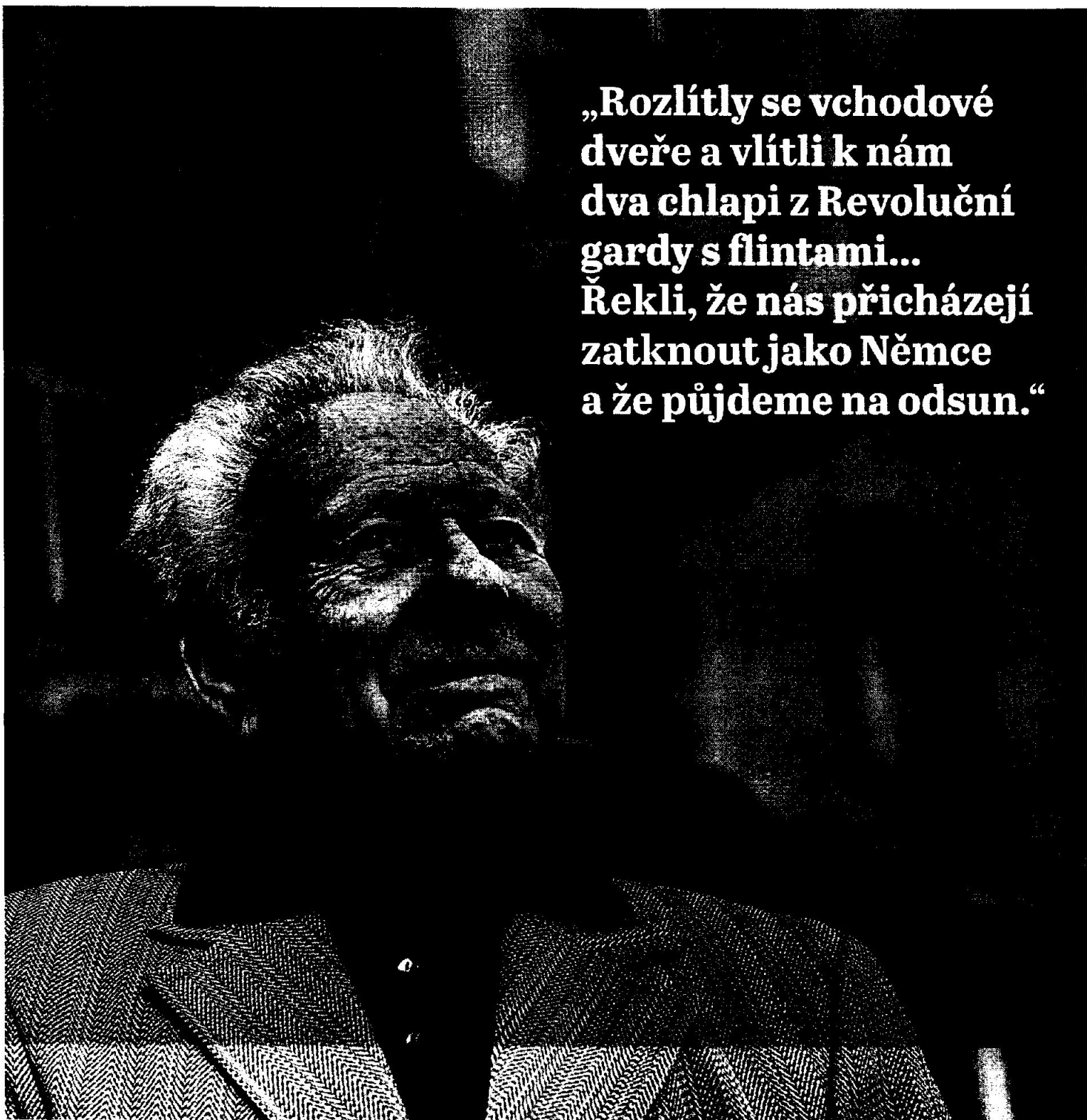

Malý Petr Vavříň v zasněžených
ulicích Brna.

Petr Vavřín při pohledu na dům Freundschaft v Merhautově ulici 13. Jeho položidovská rodina zde v předmnichovském období čelila německé agresi.

**„Rozlítly se vchodové
dveře a vlítli k nám
dva chlapi z Revoluční
gardy s flintami...
Řekli, že nás přicházejí
zatknout jako Němce
a že půjdeme na odsun.“**

Vlasta Černá (*1933)

V pouhých sedmnácti letech pomáhala Vlasta Černá ukrývat kněze Felixe Mariu Davidka, jemuž se podařilo uniknout zatčení StB. F. M. Davídek se snažil mladým lidem tajně zajistit vzdělání neovlivněné marxisticko-leninskou ideologií. Spolu s ním a jedním studentem se pak Vlasta v září 1950 pokusila na jižní Moravě v rámci tzv. akce Kámen přejít hranice do Rakouska. Muž, jenž jim v útěku pomáhal, byl ale provokatér StB, který nahlal skupinu přímo do rukou Pohraniční stráže. Vlasta se tak v necelých osmnácti letech ocitla ve vězení. V různých věznicích strávila rok života a nakazila se žloutenkou. Její stav byl velmi vážný. Propustili ji a poslali do domácího léčení. Musela se ale každý den hlásit na policii. Pro zdravotní potíže nemohla vykonávat těžší práce a jako bývalou trestankyni ji nikde nechtěli přijmout. Velmi proto usilovala o další studium. Nakonec dostala povolení ke zdravotnickému kurzu ve Svitavách. Po jeho ukončení pracovala v Psychiatrické léčebně Brno-Černovice. Až po mnoha letech jí bylo povoleno vystudovat vysokou školu v oboru psychologie.

www.pametnaroda.cz/vlasta-cerna

Petr Vavřín (*1929)

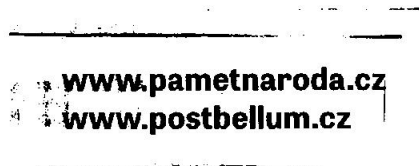
Matka Petra Vavřína byla Češka židovského původu, otec pocházel z rodiny brněnských starousedlých Němců. Vavřínovi žili v brněnské Merhautově ulici č. 13, kde žily většinou německé rodiny. V roce 1938 se čeští Židé vlivem sudetských nepokojů stran německých henleinovců ocitli v nebezpečí. Život v domě se stával stále nesnesitelnějším. Domu se říkalo Freundschaft (Přátelství), ale pro položidovskou rodinu byl peklem. Marie Vavřínová dusnou atmosféru neunesla a na konci října 1939 si vzala život. Petr Vavřín jakožto syn Němce musel nastoupit na německé gymnázium a do mládežnické organizace Hitlerjugend. Bezprostřední nebezpečí války si poprvé uvědomil v listopadu 1944 při bombardování Brna. Tehdy se zrovna zastavil u tatínka v práci na náměstí Svobody, když zazněly sirény ohlašující poplach. A pak přišel konec války. Zatímco jedni prožívali euforii, druzí byli hnáni na smrt. Otec a nevlastní matka Petra Vavřína byli odvedeni do pracovního tábora v Maloměřicích. Na konci května 1945 byli Němci z Brna vyhnáni směrem k Pohořelicím v tzv. pochodu smrti. Zahynuli při něm pratety Petra Vavřína.

www.pametnaroda.cz/petr-vavrin

Paměť národa: Tenkrát v Brně 26. 5. - 17. 6. 2018

V areálu brněnského výstaviště jsme umístili pět výstavních objektů s originálními fotografiemi deseti brněnských pamětníků. Tito hrdinové přežili druhou světovou válku a s ní spojené transporty do koncentračních táborů, divoké poválečné odsuny či bombardování města, perzekuce 50. let či události kolem Charty 77 a Anticharty. Příběhy mapují témata a osudy až do revolučního roku 1989. Součástí výstavy je velkoformátová projekce patnáctiminutového filmu pamětnických vzpomínek. Rádi bychom tak připomněli příběhy bezpráví posledních sta let historie města Brna, ukázali konkrétní místa v Brně, která tvořila dějiny – ať už osobní, nebo evropské, a vzdali hold těm, kdo navzdory tragickému osudu zůstali mezi námi a rozhodli se svůj příběh znovu vyprávět.

Připomeňme si společně význam demokratických hodnot a lidských práv, zejména dnes, 100 let od založení republiky, která byla na těchto hodnotách postavena a jejíž pilíře jsou dnes tak snadno podkopávány.

Post Bellum

Vytvořili jsme nejrozsáhlejší pamětnickou sbírku v Evropě přístupnou on-line. Více než 15 let dokumentujeme příběhy válečných veteránů, obětí holocaustu, politických vězňů, ale i členů komunistické strany, StB nebo Lidových milicí. Vyprávíme jejich svědectví v dokumentárních filmech, médiích i knihách. Zapojujeme studenty, oceňujeme lidi, kteří se vzepřeli totalitní moci.

**„Zapírala jsem, nechtěla
mluvit... ale dostali mě
na ty děti – ,to je vaše
věc, budete tady dýl,
děti budou bez rodičů...“**

Anna Tesařová-Koutná před bohunickou věznicí,
která jí vzala dva roky života.

Anna Tesařová-Koutná
po návratu z vězení.

**„Jindy jsme pracovali
v podzemních továrnách,
cestou tam jsme nosili
několik nosítek, protože
cestou zpět už jsme
nesli mrtvoly.“**

Před tehdejším židovským gymnáziem v Hybešově ulici stojí Karel Ellinger s třídní fotografií. Z jeho spolužáků nepřežil téměř nikdo.

Anna Tesařová-Koutná (*1933)

V KSČ vydržela Anna Tesařová-Koutná do roku 1969, kdy vyjádřila svůj nesouhlas se vstupem cizích vojsk, a ze strany ji vyloučili. Přišla o zaměstnání a těžko si potom hledala další uplatnění. Dostala se k opisování kritických zpráv ze světa cizích komunistických stran. Pak přišla tzv. letáková akce. Tehdy byla zatčena celá řada lidí podílejících se na vytváření, přepisování a distribuci textů, jež byly nepřátelské vůči tehdejšímu režimu, včetně Anny a jejího manžela. Karel Koutný byl propuštěn po roce, Anna po dvou. Na začátku ledna 1973 se Karel Koutný nevrátil z práce. Na břehu Brněnské přehrady objevili jeho tělo až v březnu. Vyšetřování vraždy, které se měli dopustit příslušníci StB, bylo pro nedostatek důkazů odloženo. Pamětnice dál vzdorovala režimu, podepsala například Chartu 77. Po návratu z vězení vykonávala těžkou práci ve skladu, na pracovišti musela často čelit šikaně. V té době tajně převážela samizdatové knihy z Brna do Prahy. Nakonec se Anna Koutná-Tesařová rozhodla emigrovat do Francie.

www.pametnaroda.cz/anna-tesarova-koutna

Karel Ellinger (*1928)

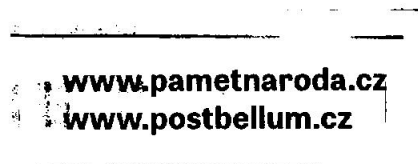
Otec Karla Ellingera pocházel z židovské rodiny z Pohořelic. Po záboru Sudet odešla rodina do Brna. V dubnu 1943 musel Karel s bratrem odjet transportem do Terezína. V září 1944 byli oba převezeni do Osvětimi. První selekci prošli. Asi po dvou dnech vězně vyhnali na apelplac k další selekci, kde doktor Mengele určoval, koho čeká život a koho smrt. Nakonec skončili v táboře Landsberg, odkud se později živý do lágru Landshut dostal už jen Karel. Začátkem února 1945 vězně z Landshutu převezli do tábora v Dachau. Pár dnů před osvobozením tábora onemocněl pamětník skvrnitým tyfem a po osvobození zůstal v americkém lazaretu. V červnu 1945 se konečně vrátil do vlasti. Po únorovém převratu 1948 měl Karel díky výuce v Terezíně o komunistické straně jasno. Ve škole ho nabádali, aby vstoupil do Svazu mládeže, ale odmítl. V roce 1950 dostal od komunistického ředitele špatný kádrový posudek a nemohl se dostat na univerzitu. Nakonec díky známému vystudoval Vysokou školu chemicko-technologickou. Stal se významným odborníkem v brněnském Výzkumném ústavu pozemních staveb.

www.pametnaroda.cz/karel-ellinger

Paměť národa: Tenkrát v Brně 26. 5. - 17. 6. 2018

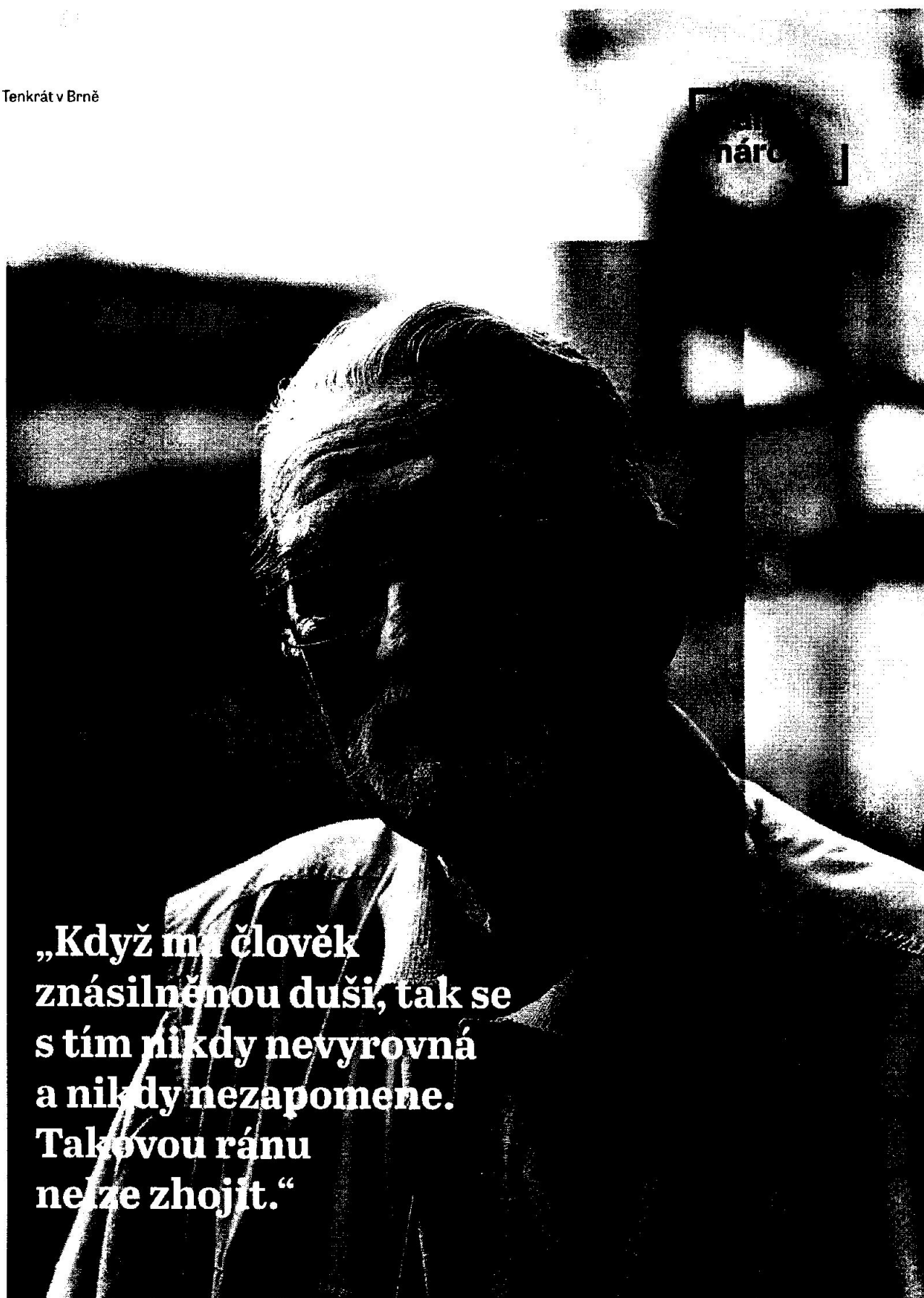
V areálu brněnského výstaviště jsme umístili pět výstavních objektů s originálními fotografiemi deseti brněnských pamětníků. Tito hrdinové přežili druhou světovou válku a s ní spojené transporty do koncentračních táborů, divoké poválečné odsuny či bombardování města, perzekuce 50. let či události kolem Charty 77 a Anticharty. Příběhy mapují témata a osudy až do revolučního roku 1989. Součástí výstavy je velkoformátová projekce patnáctiminutového filmu pamětnických vzpomínek. Rádi bychom tak připomněli příběhy bezpráví posledních sta let historie města Brna, ukázali konkrétní místa v Brně, která tvořila dějiny – ať už osobní, nebo evropské, a vzdali hold těm, kdo navzdory tragickému osudu zůstali mezi námi a rozhodli se svůj příběh znovu vyprávět.

Připomeňme si společně význam demokratických hodnot a lidských práv, zejména dnes, 100 let od založení republiky, která byla na těchto hodnotách postavena a jejíž pilíře jsou dnes tak snadno podkopávány.

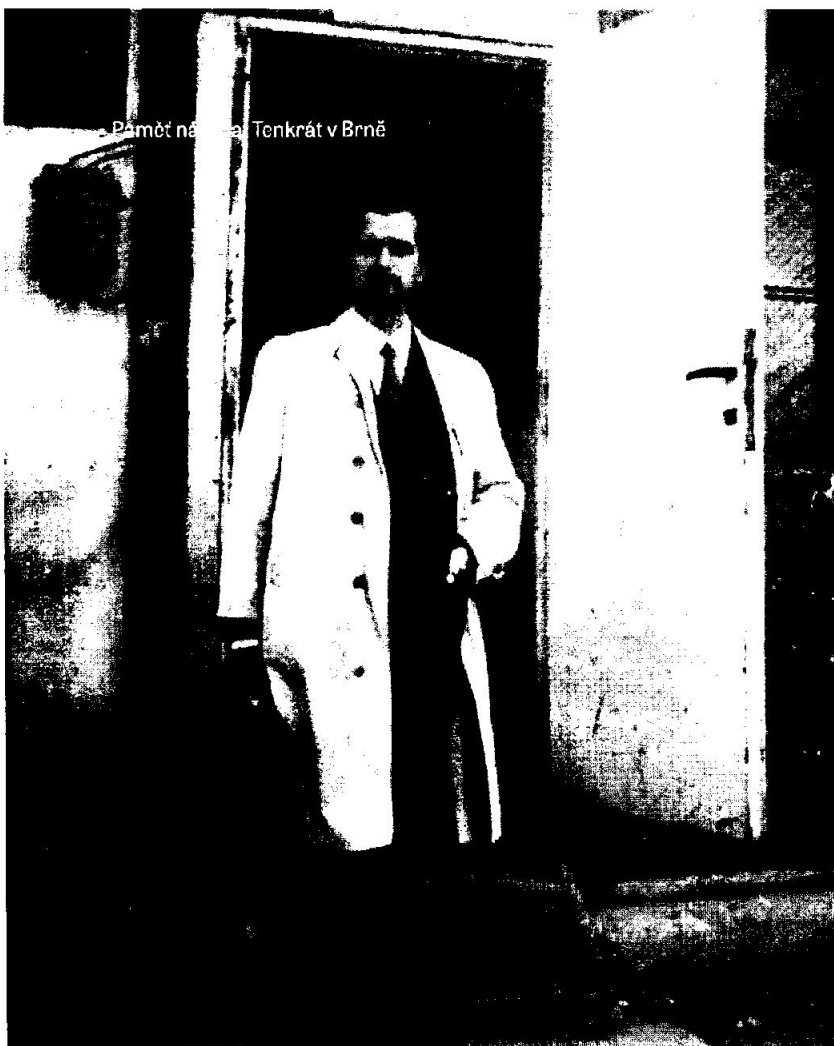
Post Bellum

Vytvořili jsme nejrozsáhlejší pamětnickou sbírku v Evropě přístupnou on-line. Více než 15 let dokumentujeme příběhy válečných veteránů, obětí holocaustu, politických vězňů, ale i členů komunistické strany, StB nebo Lidových milicí. Vyprávíme jejich svědectví v dokumentárních filmech, médiích i knihách. Zapojujeme studenty, oceňujeme lidi, kteří se vzepřeli totalitní moci.

**„Když má člověk
znásilněnou duši, tak se
s tím nikdy nevyrovná
a nikdy nezapomene.
Takovou ránu
nelze zhojit.“**

Bohumila Robeše zatkli v říjnu 1953. StB ho převezla do věznice na Příční ulici v Brně, kde prošel sérií bolestivých výslechů.

Paměť národa: Tenkrát v Brně

**FESTIVAL
RE:PUBLIKA
1918-2018**

Bohumil Robeš se mohl vrátit domů
teprve po dlouhých 13 letech
a šesti měsících v roce 1967.

Maria Pekařová v ulici Schodová, kde jako sedmiletá strávila strašnou noc. Brzy ráno odtud byla s dalšími brněnskými Němci hnána na pohořelický pochod smrti.

**„Jedna stará paní klesla
vysílením. Náš průvodce
na ni řval a ona ho se
sepjatýma rukama
prosila, ať ji nechá chvíli
odpočinout. Vzal pušku
a pažbou ji praštil
po hlavě. Určitě ji zabil.“**

Bohumil Robeš (*1930)

Po válce se Bohumil Robeš stal členem místního Junáku, působil v Orlu a byl aktivní v ochotnických divadlech. V roce 1953 byl zatčen za napojení na odbojovou skupinu SODAN (Skautská organizace demokracie a nezávislosti). Její členové zasílali výhrůžné dopisy uduvačům a komunistickým funkcionářům, tiskli protirežimní letáky či zapalovali stodoly JZD. V březnu 1954 proběhl soud v Brně. Bohumil Robeš prošel vězeňskými tábory uranových dolů na Jáchymovsku a táborem Vojna na Příbramsku, kde se zúčastnil tzv. nudlové vzpoury. Nejdelší dobu strávil v bývalé pevnosti Leopoldov na Slovensku. Jako politický vězeň odmítl nastoupit do povinného zaměstnání, a tak jej čekaly časté pobyty v korekci. Ve vězení otevřeně vystupoval proti útlaču a ponižování, tudíž mu byl opakovaně trest navyšován o další roky vězení. Na toaletní papír psal v celách básně a divadelní hry. Dál bojoval proti zlu. Nakonec ho jako duševně chorého odvezli do vězeňské části psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích. V roce 1967 se Bohumil Robeš po 13 letech a 6 měsících mohl konečně vrátit domů. O svém pobytu ve vězení napsal knihu Věčný prolog.

www.pametnaroda.cz/bohumil-robesh

Maria Pekařová (*1938)

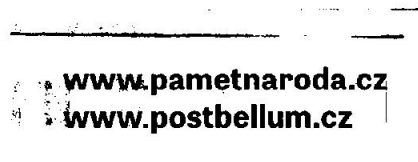
Rodiče Marie, rozené Pekařové, byli poloviční Němci. Koncem války byl otec pro svůj německý původ odvezen Rusy do Rumunska. Maria byla jako poloviční Němka s matkou a bratrem vyhnána z Brna na pohořelický pochod smrti. Zástup třiceti tisíc lidí šel bez přestávky, bez jídla a pití a bez lékařské pomoci. V noci byli utábořeni v pohořelické stodole. Češi chodili mezi ležícími a svítili ženám do obličeje. Vybírali si je, údajně na „škrábání brambor“, ve skutečnosti je vodili Rusům. Maria trpěla úplavicí. Matka své děti zachránila tím, že je jako poloviční Čechy s českou babičkou na žádost poslala do Brna tetě Mimi. Sama musela pokračovat v pochodu. Protože atmosféra byla silně protiněmecká, zakázala teta dětem mluvit německy a hrát si s ostatními dětmi. Díky tetinu manželovi se v roce 1948 mohli Mariini rodiče vrátit za svými dětmi. Když se později Maria provdala, nemohli s manželem sehnat byt a museli odejít do pohraničí. Po pěti letech se vrátili do Brna. Zde pamětnice třicet let jezdila s jeřábem v tavně a denně převážela 2,5 tuny žhavého železa. O své rodiče se Maria starala až do jejich smrti.

www.pametnaroda.cz/maria-pekarova

Paměť národa: Tenkrát v Brně 26. 5. - 17. 6. 2018

V areálu brněnského výstaviště jsme umístili pět výstavních objektů s originálními fotografiemi deseti brněnských pamětníků. Tito hrdinové přežili druhou světovou válku a s ní spojené transporty do koncentračních táborů, divoké poválečné odsuny či bombardování města, perzekuce 50. let či události kolem Charty 77 a Anticharty. Příběhy mapují témata a osudy až do revolučního roku 1989. Součástí výstavy je velkoformátová projekce patnáctiminutového filmu pamětnických vzpomínek. Rádi bychom tak připomněli příběhy bezpráví posledních sta let historie města Brna, ukázali konkrétní místa v Brně, která tvořila dějiny – ať už osobní, nebo evropské, a vzdali hold těm, kdo navzdory tragickému osudu zůstali mezi námi a rozhodli se svůj příběh znovu vyprávět.

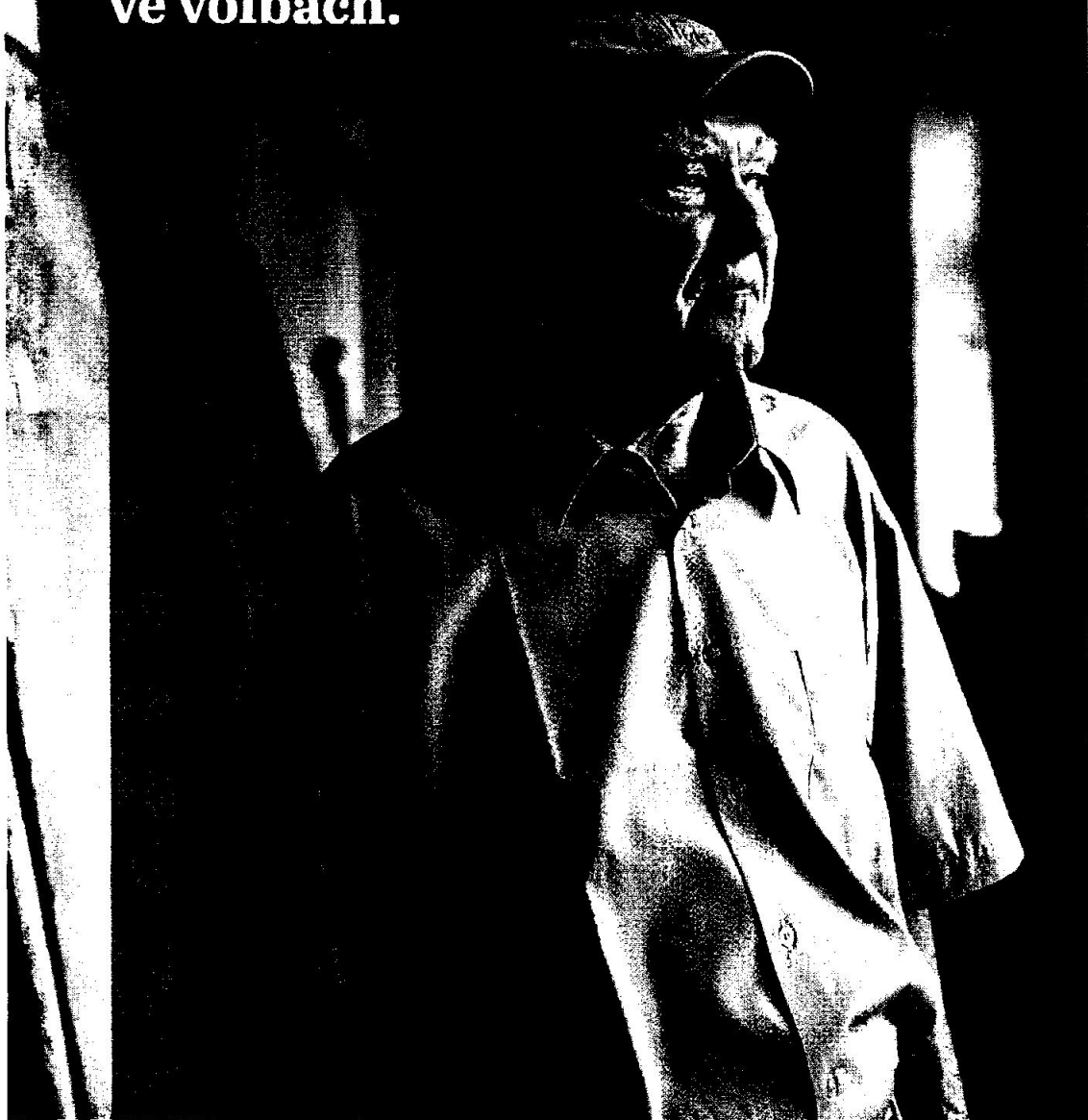
Připomeňme si společně význam demokratických hodnot a lidských práv, zejména dnes, 100 let od založení republiky, která byla na těchto hodnotách postavena a jejíž pilíře jsou dnes tak snadno podkopávány.

Post Bellum

Vytvořili jsme nejrozsáhlejší pamětnickou sbírku v Evropě přístupnou on-line. Více než 15 let dokumentujeme příběhy válečných veteránů, obětí holocaustu, politických vězňů, ale i členů komunistické strany, StB nebo Lidových milicí. Vyprávíme jejich svědectví v dokumentárních filmech, médiích i knihách. Zapojujeme studenty, oceňujeme lidi, kteří se vzepřeli totalitní moci.

**„Každý by měl mít
názor a ten názor
nahlas projevovat.
Ne si šeptat pod perníkem.
A v demokracii se názor
projevuje nahlas
ve volbách.“**

Josef Beneš v rajnhardských Kasárnách PTP.

Paměť národa: Tenkrát v Brně

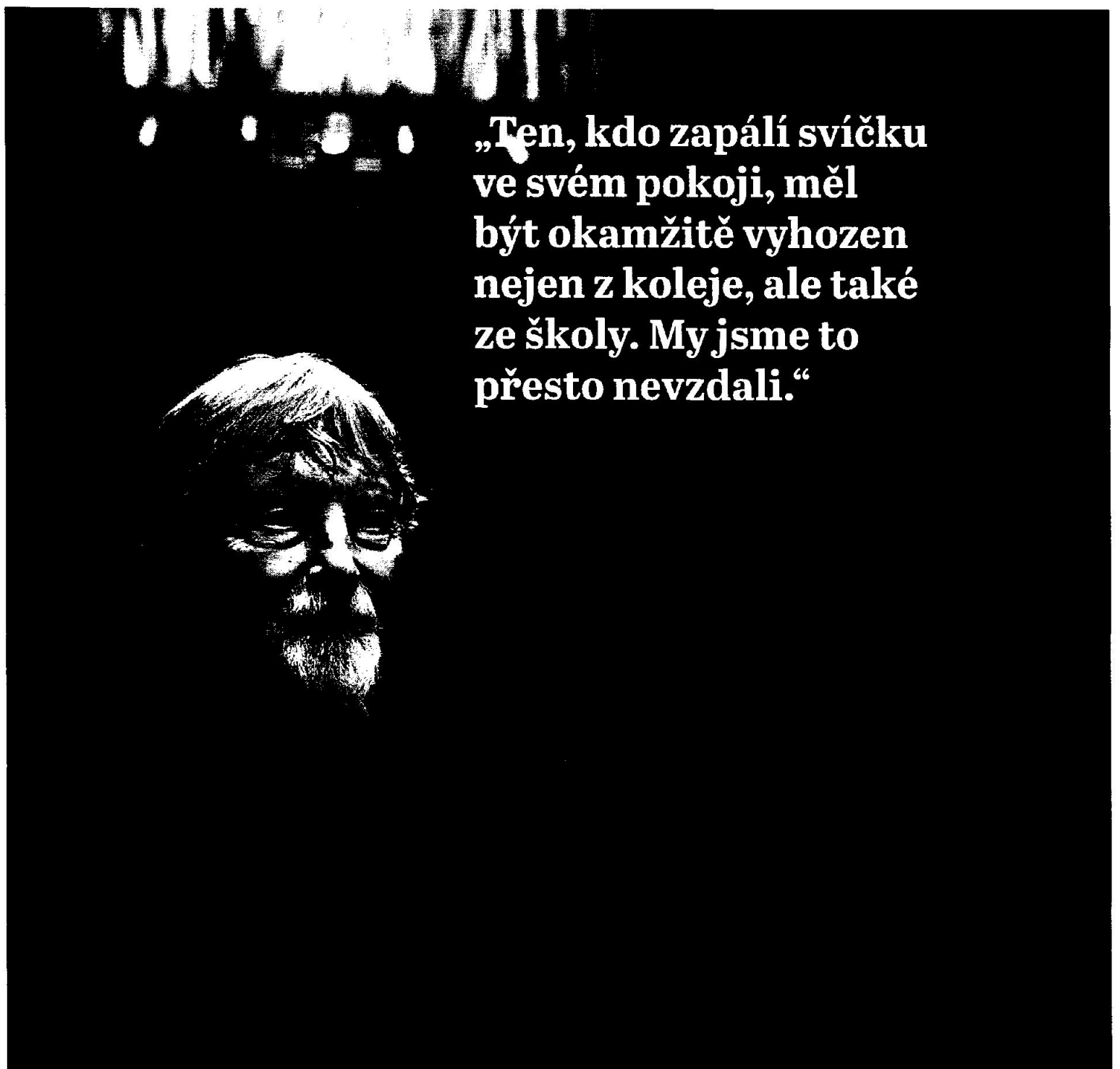

**FESTIVAL
RE: PUBLIKA
1918-2018**

Josef Kovalčuk s bývalým českým
prezidentem Václavem Havlem na JAMU.

Josef Kovalčuk v prostorách HaDivadla,
které spoluzakládal a kde léta působil jako dramaturg.

**„Ten, kdo zapálí svíčku
ve svém pokoji, měl
být okamžitě vyhozen
nejen z koleje, ale také
ze školy. My jsme to
přesto nevzdali.“**

Josef Beneš (*1936)

Josef Beneš začínal jako dělník v Baťových závodech. Od dětství byl veden ke sportu, cvičil v Sokole, chodil do skauta. Roku 1948 nastoupil na gymnázium ve Vranovské ulici v Brně. Po maturitě ale nezískal dobrý kádrový posudek. Přitížilo mu i to, že rodiče vlastnili dům. V roce 1951 zažil vzpouru dělníků v brněnské Zbrojovce. Protest se vyvinul v demonstraci, kterou nakonec potlačily milice. Za mřížemi tehdy skončilo až 150 lidí. Otec Josefa Beneše naplánoval pro manželku s dcerou úspěšné legální vycestování. Se synem chystali odchod na konec října 1956. Jenže při jejich přechodu se spustil poplach. Tři dny se schovávali v kukuřičném poli. Neustále byli v pokleku a hladoví. Pohraničníci tehdy obklíčili okolí v okruhu asi 20 kilometrů. Otce i syna zatkli. Ve Znojmě proběhly první velké výslechy. Josef Beneš i jeho otec byli odsouzeni k několika měsícům odnětí svobody. Otec se z vězení vrátil s podlomeným zdravím a po několika letech zemřel. Josef Beneš skončil ve věznici v Brně. Po propuštění nastoupil v roce 1957 na vojnu k PTP do Rajhradu. Dnes je v důchodu a žije s manželkou v Brně.

www.pametnaroda.cz/josef-benes

Josef Kovalčuk (*1948)

Josef Kovalčuk se narodil v Trutnově. Vystudoval Filozofickou fakultu UP v Olomouci a poté pražskou DAMU. Dědeček z otcovy strany byl ruský zajatec, od roku 1916 internovaný v českém pracovním táboře. Dědeček z matčiny strany byl velký vlastenec, obdivovatel T. G. Masaryka a zemědělec, který při znárodnění přišel o hospodářství. V roce 1974 založil Josef spolu se Svatoplukem Václavem divadelní spolek HaDivadlo v Prostějově. Celý život věřil, že divadlo může posouvat svět k lepšímu. Proto za socialismu bojoval za to, aby se herci na jevišti vyslovovali k událostem ve společnosti. Prestiž HaDivadla rostla. Josef se stýkal s disidenty a usiloval o demokratické změny ve společnosti. V roce 1989 se připojil ke stávce studentů, vyrážel do menších měst a do továren vysvětlovat lidem, co se v Praze děje, protože oficiální média tehdy ještě byla pod přísnou kontrolou režimu. Stal se členem vedení brněnského Občanského fóra, byl zvolen do České národní rady. V letech 1990–1996 vedl Divadelní fakultu JAMU, poté působil jako umělecký šéf činohry Národního divadla v Praze.

www.pametnaroda.cz/josef-kovalcuk

Paměť národa: Tenkrát v Brně 26. 5. - 17. 6. 2018

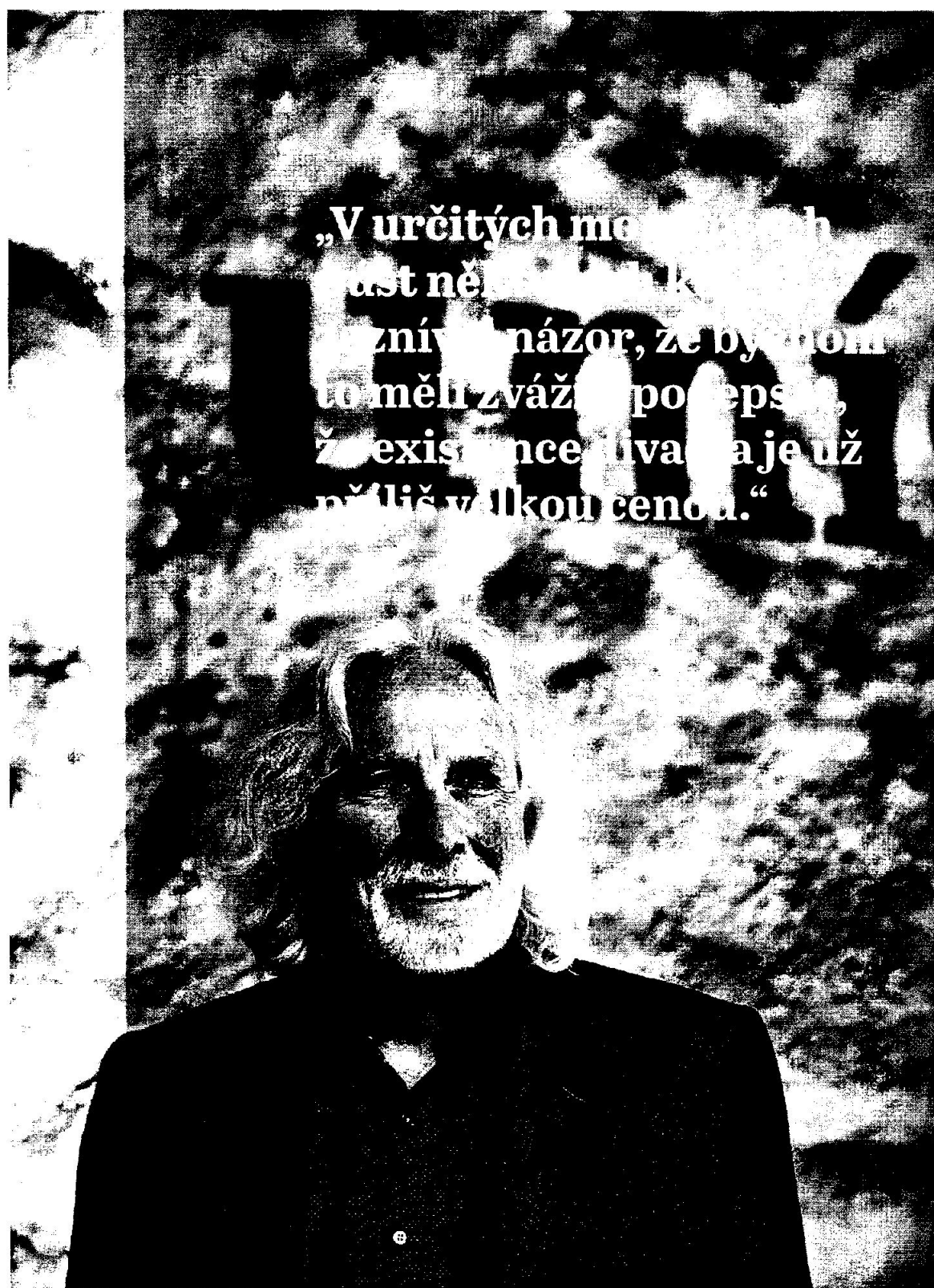
V areálu brněnského výstaviště jsme umístili pět výstavních objektů s originálními fotografiemi deseti brněnských pamětníků. Tito hrdinové přežili druhou světovou válku a s ní spojené transporty do koncentračních táborů, divoké poválečné odsuny či bombardování města, perzekuce 50. let či události kolem Charty 77 a Anticharty. Příběhy mapují témata a osudy až do revolučního roku 1989. Součástí výstavy je velkoformátová projekce patnáctiminutového filmu pamětnických vzpomínek. Rádi bychom tak připomněli příběhy bezpráví posledních sta let historie města Brna, ukázali konkrétní místa v Brně, která tvořila dějiny – ať už osobní, nebo evropské, a vzdali hold těm, kdo navzdory tragickému osudu zůstali mezi námi a rozhodli se svůj příběh znovu vyprávět.

Připomeňme si společně význam demokratických hodnot a lidských práv, zejména dnes, 100 let od založení republiky, která byla na těchto hodnotách postavena a jejíž pilíře jsou dnes tak snadno podkopávány.

Post Bellum

Vytvořili jsme nejrozsáhlejší pamětnickou sbírku v Evropě přístupnou on-line. Více než 15 let dokumentujeme příběhy válečných veteránů, obětí holocaustu, politických vězňů, ale i členů komunistické strany, StB nebo Lidových milicí. Vyprávíme jejich svědectví v dokumentárních filmech, médiích i knížkách. Zapojujeme studenty, oceňujeme lidi, kteří se vzepřeli totalitní moci.

Petr Oslzlý v divadle Husa na provázku, s nímž, režimu navzdory, spojil svou divadelní kariéru.

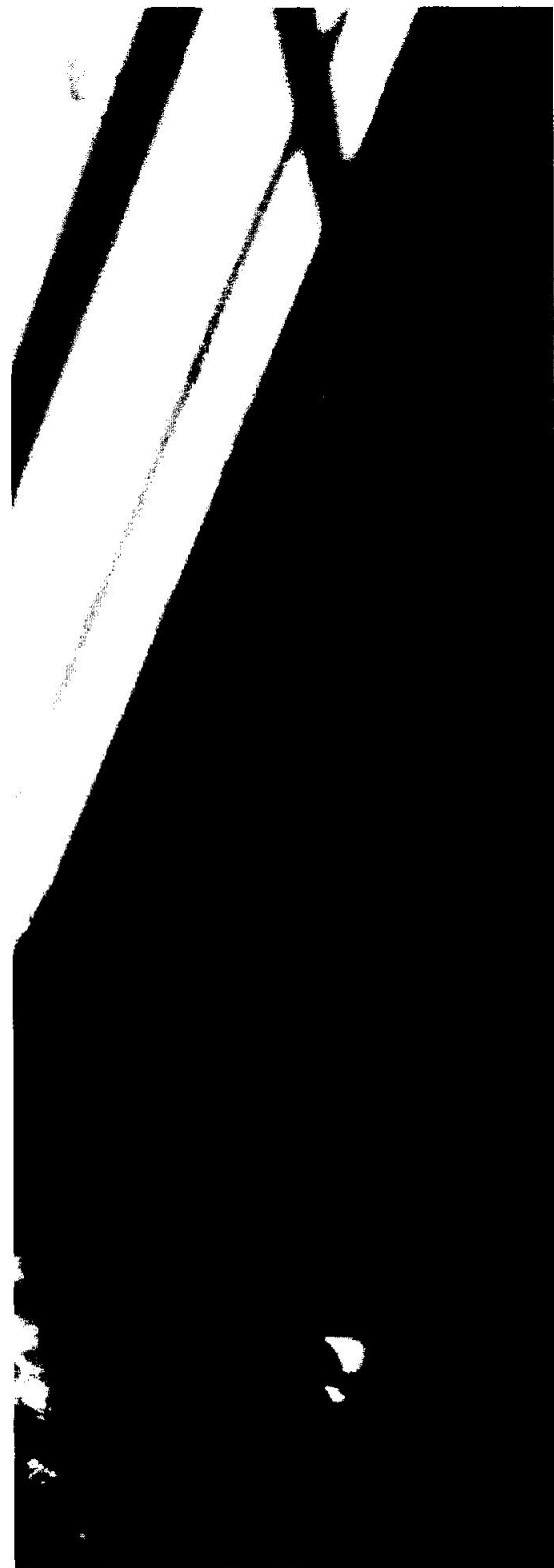
Pamět národa: Tenkrát v Brně

**FESTIVAL
RE:PUBLIKA
1918-2018**

Vladimír Stehlík maturoval
v roce 1952.

V místech, kde stávala brněnská rušička radia Svobodná Evropa, kterou Vladimír Stehlík plánoval vyřadit z provozu.

„Dostal jsem se
na Rovnost. Byli tam lidé,
kteří měli od patnácti let
až po doživotí. Já jsem se
mezi těmi mukly styděl,
že jsem dostal jen pět let.“

Petr Oslzlý (*1945)

Když se Petr Oslzlý dozvěděl, že mu komunisté nedovolí studovat na jakékoli střední škole, pokusil se o sebevraždu. Zoufalství se později změnilo v odhodlání komunistickému režimu vzdorovat. Ve volném čase se věnoval divadlu. Nakonec úspěšně dokončil střední strojnickou školu a dostal se na pražskou DAMU. Přijetí na VŠ mu ale zrušili. S přáteli realizovali své hry v klubu prostějovských železáren. Zajímal se hlavně o improvizované divadlo reagující na aktuální dění ve společnosti. Představení přitahovala pozornost a Petr Oslzlý dostával nabídky ze světa. V roce 1976 se stal uměleckým šéfem Divadla Husa na provázku. V té době se stýkal s lidmi z disentu. Když se objevila Anticharta, odhlasovali členové souboru, že ji nepodepíší. Bylo to považováno za provokaci a přišly příkazy shora, aby dokument okamžitě podepsali. Oni však nadále odmítali. Hrozilo, že komunisté nechají divadlo zaniknout. Naštěstí se tak nestalo. V listopadu 1989 se Petr Oslzlý stal jednou z vůdčích osobností revoluce a jedním ze zakladatelů Občanského fóra. Pracoval jako poradce Václava Havla. V roce 2017 byl zvolen rektorem brněnské JAMU.

www.pametnaroda.cz/petr-oslzly

Vladimír Stehlík (*1934)

Vladimír Stehlík nastoupil na Vysokou školu chemicko-technologickou v Pardubicích, ale v roce 1953 byl pro protestní činnost vyloučen. Vrátil se do Brna, nemohl však sehnat zaměstnání. S Ladislavem Heránem založili protistátní skupinu. Záhy byli zatčeni a Vladimír Stehlík byl odsouzen ke třem letům vězení v uranových dolech. Po návratu sestrojoval radiopřijímače. Další z pamětníkových plánů bylo vyřadit brněnskou rušičku Svobodné Evropy z provozu. V roce 1956 jej Ladislav Herán udal, aby si vylepšil kádrový posudek. Těsně před plánovanou akcí jej zatkl StB. Byl znovu odsouzen, tentokrát k pěti letům, které opět strávil nejtěžší prací v uranových dolech. Propuštěn byl až v roce 1961. Za normalizace se mimo jiné připojil k lidem, kteří podepsali rezoluci proti zvolení Gustáva Husáka prezidentem. To mělo za následek, že se znovu ocitl v hledáčku StB. Po listopadu 1989 se stal jedním ze zakladatelů Občanského fóra v Brně. Jistou dobu zastával funkci starosty městské části Brno 4.

www.pametnaroda.cz/vladimir-stehlik

Paměť národa: Tenkrát v Brně 26. 5. - 17. 6. 2018

V areálu brněnského výstaviště jsme umístili pět výstavních objektů s originálními fotografiemi deseti brněnských pamětníků. Tito hrdinové přežili druhou světovou válku a s ní spojené transporty do koncentračních táborů, divoké poválečné odsuny či bombardování města, perzekuce 50. let či události kolem Charty 77 a Anticharty. Příběhy mapují témata a osudy až do revolučního roku 1989. Součástí výstavy je velkoformátová projekce patnáctiminutového filmu pamětníkových vzpomínek. Rádi bychom tak připomněli příběhy bezpráví posledních sta let historie města Brna, ukázali konkrétní místa v Brně, která tvořila dějiny – ať už osobní, nebo evropské, a vzdali hold těm, kdo navzdory tragickému osudu zůstali mezi námi a rozhodli se svůj příběh znovu vyprávět.

Připomeňme si společně význam demokratických hodnot a lidských práv, zejména dnes, 100 let od založení republiky, která byla na těchto hodnotách postavena a jejíž pilíře jsou dnes tak snadno podkopávány.

Post Bellum

Vytvořili jsme nejrozsáhlejší pamětnickou sbírku v Evropě přístupnou on-line. Více než 15 let dokumentujeme příběhy válečných veteránů, obětí holocaustu, politických vězňů, ale i členů komunistické strany, StB nebo Lidových milicí. Vyprávíme jejich svědectví v dokumentárních filmech, médiích i knihách. Zapojujeme studenty, oceňujeme lidi, kteří se vzepřeli totalitní moci.